

Dílo básnířky Jiřiny Haukové stojí v české literatuře na čestném, a zároveň téměř opomíjeném místě. Hauková je jaksí samozřejmě vnímána jako členka Skupiny 42, a stejně jistě je přijímána jako překladatelka z angličtiny. Coby svébytná básnířka setrvala dlouho, když ne přímo opodál zájmu literární kritiky, tak řekněme alespoň "ve stínu"svých skupinových soupeřů. Příčiny tohoto faktu ponechávám stranou, ale připouštím, že toto "proč" se stalo pohnutkou ke zrodu mé diplomové práce. Dalším podnětem byly některé kritické poznámky recenzentů, kteří hodnotili poezii Baukové jakožto ženskou, aniž by ovšem tuto "ženskost" nějak blíže specifikovali. Na druhé straně, mnoho jiných kritiků ponechávalo tento aspekt její poezie bez povšimnutí.

Úkolem diplomové práce bude tedy analýza poetiky vybraných sbírek a polemika s jejich kritickou recepcí za účelem prozkoumání ženského básnického subjektu v poezii Jiřiny Baukové.

Z důvodu rozsáhlosti básnického díla Jiřiny Baukové, jsem si pro potřeby této práce vybrala určitý jeho "vzorek". V době, kdy jsem se rozhodovala, ještě nebylo celé dílo završeno, proto jsem zvolila možnost sledovat básnířku Jiřinu Baukovou od samých počátků tvorby. Pracuji tedy s materiálem prvních pěti sbírek, Přísluní (1943), Cizí pokoj (1946), Oheň ve sněhu (1958), Mezi lidmi a havrany (1965) a Rozvodí času (1967). V ediční poznámce rozsáhlého výboru poezie Jiřiny Baukové nazvaném prostě Básně,1 která je prací editora Michaela Špirita, autor zdůrazňuje, že se zvláště u pounorových knížek jedná spíše o tvorbu paralelní než o prostou chronologickou řadu.